

Henvisningen til, at der skal laves et nyt Tog ind, tror jeg ikke er saa overordentlig overbevisende. Jeg tror ikke, at det er nødvendigt, og oven i Købet, hvis man gjorde det ganske planløst, kunde man lase et nyt Tog ind, saaledes at Forholdet blev lige saa ravgalt, som det er for Djeblikket. For saa vidt jeg har forstaaet den ærede Ministers Afvisning i Finansudvalget og nu lige over for den ærede Ordfører ret, har jeg anset det for rigtig at fremdrage Forholdet her i Tinget. Det er ikke alene et lokalt Spørgsmaal, som jeg som Kredens Repræsentant føler mig forpligtet til at paatale, men ogsaa et Spørgsmaal, der har almindelig Interesse fra Statsbanedriftens og Statskassens Standpunkt. Det gaar dog ikke an at holde en Jærnbanedrift og drive den efter en Køreplan, der umuliggør fornuftig Trafik. Det er derfor ikke alene et rent lokalt Spørgsmaal, men et Spørgsmaal, som man fra et almindeligt Finansudvalgs-standpunkt og fra Tingets Standpunkt maa paatale, og jeg vilde føle mig forpligtet til at gøre det, hvis jeg paa et helt andet Sted var opmærksom paa et Forhold af samme Beskaffenhed. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte denne min Paatale af dette Forhold. Jeg haaber, at den ærede Minister, naar han virkelig lægger sig efter at se med nogenlunde Velvilje paa Forholdene der oppe, ikke vil finde det saa overordentlig vanskeligt at naa til en Ordning. Jeg begyndte med at sige, at dette Kalesstrup—Viborg-Baneanlæg er et Smertens Barn, og det vedbliver at være det med Hensyn til Stationsordningen. Nu er det jo paa tredje eller fjerde Aar, jeg huster snart ikke hvor længe, at vi ikke have kunnet faa det Forhold ordnet med Viborg Station. Forslaget derom ligger ganske rolig i Landstinget, og det er jo noget, vi ikke kunne bestæftige os med her nede for Djeblikket, men der er et Moment, der ogsaa kommer i Betragtning, at der bliver en halv Mil kortere at køre, naar vi faa Stationen flyttet, og saa bliver det endnu lettere at indvinde de Minutter, her er Tale om. Jeg gentager imidlertid, at det maa kunne ordnes selv bortset herfra, naar der er god Vilje til Stede til at gøre det.

B. Holm: Naar jeg har ønsket at gøre nogle Bemærkninger til det foreliggende Ussnit af Finanslovsforslaget, vil jeg først tillade mig at forudsætte en ganske almindelig Bemærkning, som jeg haaber, at de Herrer ville anerkende for at være rigtig. Finansloven er en Lov, som de enkelte Medlemmer, som saadanne betragtet, have overordentlig vanskeligt ved at give sig i Lag

med, dels i Henseende til at stille Ændringsforslag, dels i Henseende til at kritisere den. Finansloven indeholder jo overordentlig mange Poster, som dels ere kalkulatoriske og sædvanemæssige, dels knytte sig til bestaaende Love, saa at der skal et overordentligt indgaaende Kendskab til for i det hele taget at kunne tale grundig med derom, og naa man som jeg desuden tilhører et saa lille Mindretal i Salen, at man ikke er saa heldig at have en af sine Meningsfæller i Finansudvalget, saa tror jeg, at det maa erkendes for at være rigtig, at det bliver dobbelt vanskeligt for mig at være med til at kritisere det foreliggende Forslag i dets Enkeltheder, selv om der kunde være overordentlig mange Ting, jeg kunde ønske at tale med om og ønske at være med til at kritisere. Dette være sagt i Almindelighed om Finansloven. Der er mange Ting, jeg ikke villiger, herten i Henseende til de Redskættelser, der blive foretagne af hele Udvalget eller af Dele af Udvalget, eller med Hensyn til Forslag om Forhøjelser, som ere fremkomne fra Regeringen. Vi ere jo inde paa en Tid, hvor man bestandig raaber paa Sparommelighed, og jeg tvivler ikke om, at, naar jeg har sluttet, vil den ærede Minister beklage sig over, at man bestandig beklager de Poster og Forlangender, som han fremsætter, og at det maaske er dette Sparommelighedssystem, som Finansudvalget og Tinget ere enige om at gøre gældende lige over for ham, som hindre ham i at gøre Forholdene saa gode som muligt. Jeg er nu ikke vis paa, hvor vidt det er Ministeren eller Finansudvalget, der er Skyld i de Forhold, som jeg om et Øjeblik skal paatale, og jeg beder derfor mine Bemærkninger betragtede nærmest som en Anmodning om Oplysninger om, hvem der er Skyld i det Forhold, jeg vil paatale, om alle vedkommende ere enige i, at dette Forhold er rigtig, og hvis man ikke er det, hvad man vil gøre for eventuelt at afhjælpe det, som jeg mener er urigtigt. Det, som jeg vilde omtale, er Personalets Stilling ved vore Statsbaner. Vrede Medlemmer ville mulig erindre, at da Lovforslaget om Statsbanedriftens Ordning var til Behandling her i Tinget, enedes man til Slutning med et Mindretal, en af mine Meningsfæller i Udvalget (Harald Jensen), om, at man skulde henstille til Ministeren at ordne det underordnede Personales Forhold saa godt som muligt. Mindretallet gik af Hensyn til dette Løfte bort fra at stille egentlige Ændringsforslag, stolende paa, at der skulde blive gjort fra Ledelsens Side, hvad man kunde, for at forbedre det underordnede Per-